

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

Sectio Prima. Modernorum Pontificum Bullæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

tiori, & probabiliori adherere; negando tamen eas esse leges, contrario incedent modo; at utrique ad Deum accedenti Si hæc factis non sint, repetam quod *disput. 22. n. 20.* de *divo Hieronymo monitum lib. 1. contra Rufinum*: Contendebatur, an qui duplicem ante Baptismum uxorem duxerat, posset sine culpa Sacris Ordinibus initiari? *s. Hier.* Affirmabat Hieronymus; negabat Rufinus, exprobrando ei laxitatem in opinando. Respondit Hieronymus: *Brevi sermone respondens: habent libellum, quem in crimine vocant; ille respondeat, & scripto scriptis arguat. Quid auspicatus frontis, & contrailis, rugatisque naribus, concava verba trutinantur, & sanctitatem apud vulgus ignobile simulacrum ore mentitur? Hæc dicimus, non quid ipsi propo-*

Christo hæc questione teneamus, sed interrogati à Fratribus, quid nobis videretur, respondimus: nulli præjudicantes sequi, quod velit, nec alterius Decretum nostram sententiâ subvertentes, neque enim ambimus Sacerdotium, qui latemus in cellulis. Hæc maximus Doctor. Adde pro coronide: Sciant quotquot solidum Probabilissimum, qualem nos defendimus, de animarum ruinâ reum autumant: sciant, inquam, quod qui damnantur, non damnantur ob incertarum, sed ob certarum legum transgressionem. Pareant Fideles certis Dei, & Ecclesiæ legibus; à quibus Probabilissimus non excusat; nulla tunc animarum perditio; multiplex verò, si ipsidem legibus certis, atque inter classicos Doctores incertæ, tamquam certe superaddantur.

DISPUTATIO XXX.

Digressio moralis de Sacramento Pœnitentiæ, ad mentem Urbani VIII. Clementis X. & Innocentij XII.

P R O O E M I U M.

S U M M A R I U M.

An hodie difficultus sit absolvi, an absolventi. Et idivote facile absolvunt, ibid. Scopus Disputationis, n. 2.

- N. 1. GNORO, mi Benivole Lector, quodnam hodie difficultus sit, an absolvi, an absolventi; an esse Pœnitentem, an Confessarium. Hoc scio, quod Pœnitentem esse, necessarium est; Confessarium esse, liberum est. Cum tota tamen ea necessitate, & hæc libertate, ex calamitatis devenerum, ut quilibet, cujus tota doctrinæ suppellex, superficialis, lingua vulgari, summa est, (quæ utinam sæpe intelligeretur) eo ausu omnia per fas, & nefas absolvit, ignoratis penitus tum multipliciter damnatarum, tum recentium Pontificiorum Decretorum inviolabili jure, tum reservatis Sedi Apostolicæ casibus, tum, quæ sibi insit, aut non insit, absolventi facultate, tum interpretationibus, habitis inter Doctores antiquos ut satis probabilibus, hodie tamen à Pontificibus explosis. Quare ex tot moralibus opinionibus, quæ conscientiam concutiunt, præcipuam circa Pœnitentiæ Sacramentum eligere decrevi, nempe, quid hodie, post
- Tom. III.

Clementis X. & Innocentij XII. Decreta possit Confessor sive secularis, sive Regularis circa seculares; & quid uterque circa Regulares. Rursus quid vi Cruciatæ, cujus privilegia aliqui tantum extollunt, ut nullo habito ad Archiepiscopos, & Episcopos respectu, quilibet Confessor se supra illos statuat, delusa omni Diocesanorum, cujus in loco, & tempore absolvunt, jurisdictione: quin post habitam evidenti Pontificum à Cathedra definitum definitione. Quia verò Clementis X. & Innocentij XII. Decreta supponunt Urbani VIII. Decretum, hoc prius ponendum.

S E C T I O I.

Modernorum Pontificum Bullæ.

§. I.

Bullæ Urbani Octavi.

S U M M A R I U M.

Urbani VIII. Bulla, n. 3. Ejus Bullæ scopus, n. 4. Declarat, quod Clemens VIII. reprobarit opinionem timentem satis quemlibet approbatum, ut quis vi Cruciatæ absolvatur, n. 5.

Pp

Hos

Hoc idem declarat Urbanus de Religiosis, quod Cruciatum numquam illis suffragari poterit, n. 6.

Aut se tollere etiam a Commissario Cruciatum facultatem aliter interpretandi, n. 7.

Objectione. Si Urbanus hanc facultatem, ut quis a quolibet vi Cruciatum absolvetur, concessit aliquibus Religiosis, quomodo dicit non suffragari potuisse, n. 8.

VRBANVS PAPA VIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

IN specula Militantis Ecclesie, nullo licet meritorum suffragio divina dispensatione constituti, & attentè considerantes sacros Regularium Ordines, tantas Ecclesie Dei, omni tempore, utilitates attulisse, ut ad eas considerandas, & instaurandas Romani Pontifices prædecessores nostri magnam iure optimo diligentiam semper adhibuerint, dignum, quin potius debitum reputamus, ut eorundem Pontificum vestigijs inherentes ad eas pastoralis vigilantie partes jugiter intendamus, ut in iisdem Ordinibus regularis observantia, facta testè conservetur, & si quæ illi obesse dignoscuntur, opportuna constitutionis ministerio salubriter removeantur. Alias, siquidem fel. recordationis Clementi Patre VIII. prædecessori nostro, per Procuratorem Generalem Fratrum de Monte Carmelo nuncupato exposito, quod cum in Bulla S. Cruciatæ, & alijs privilegijs ab Apostolica Sede concedi solitis, detur facultas eligendi Confessarium idoneum ab Ordinario approbatum, qui possit Christi fideles absolvere à casibus Ordinario, & Sedi Apostolicæ reservatis: Religiosi prædicti Ordinis, seu eorum nonnulli, etiam prædictis facultatibus uti præsumebant in detrimentum eorum regularis discipline.

Quare idem Clemens prædecessor tuus perpetuò valitura constitutione declaravit facultatem, & concessionem Sanctæ Cruciatæ, & aliorum indultorum prædictorum, quantum ad prædictum articulum eligendi Confessarium, & absolvendi à casibus reservatis non habere locum cum Fratribus, & Sororibus Monialibus quorumcumque Ordinum, & Congregationum cuiusvis instituti Mendicantium, & non Mendicantium, tam in Provincia Hispaniæ, quam extra eam ubilibet constitutis, neque eis suffragari, sed ejusdem Clementis prædecessoris intentionis fuisse, quod iidem Fratres, & Moniales quantum

ad Sacramentum Pœnitentie, seu Confessionis administrationem dispositioni suorum Prælatorum subiecti essent, prout in dicti Clementis prædecessoris in simili forma Brevis, desuper die 23. Novembris anni 1599. Pontificatus sui anno octavo, expressis literis, quarum tenores pro expressis haberi volumus, plenius continentur.

Nihilominus quod, sicut nobis, non sine animi nostri molestia, innouit, nonnulli Ordinis Fratrum Prædicatorum Prebendares, prætextu Bullæ ejusdem Sanctæ Cruciatæ, ac dictorum indultorum, Confessarium huiusmodi, qui eos, ut præfertur, absolvat, eligere posse prætendant, & forsitan eligant etiam ad præsens, postquam literæ nostræ sub die 14. Junii anno 1624. Pontificatus nostri anno primo, super facultate eisdem Regularibus Confessarium ad effectum huiusmodi eligendi ad quinque annuum tunc proximum concessam emanatam, pridem ab anno, & ultra expiraverunt, in maximum statum, & regularis observantie præjudicium.

Nos præmissis, quantum nobis ex alto, conceditur obviare, ac felici tam eorumdem Fratrum Prædicatorum, & Beatæ Mariæ de Monte Carmelo Religiosorum, quam omnium, & quorumcumque aliorum cuiuslibet Ordinis, Congregationis, Societatis, & instituti, etiam speciali mentione, & notâ digni utriusque sexus, cum Mendicantium, quam non Mendicantium, sui, atque directioni, & aliorum Christi fidelium saluti consulere volentes, præfatæque Clementis prædecessoris declarationi, in inhaerentes, illamque tenore præsentium, innovantes, ac, quatenus opus sit, ampliantes; Motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ plenitudinis potestate, concessimus, nem Sanctæ Cruciatæ, quæ respectu facultatis huiusmodi etiam Laicis, & Clericis, Secularibus cuiuscumque status, gradus, & qualitatis, & conditionis etiam speciali notâ dignæ quoad casus reservatos, etiam in Bulla Cœnæ Domini (hæresi excepta), contentos, non nisi in foro conscientie, non, autem in foro externo, suffragatur, aliorumque indultorum huiusmodi, quantum ad prædictum articulum eligendi Confessarium, & absolvendi prædictis a casibus reservatis, etiam in Bulla Cœnæ Domini contentis, cum Fratribus, & Monialibus prædictis Fratrum Prædicatorum, & aliorum quorumcumque Ordinum, & Congregationum, Societatisque, & instituti prædictorum Mendicantium, & non Mendicantium.

„dicantium, tam Provinciæ Hispaniæ, quàm
 „extra eam ubilibet constitutorum, locum
 „minimè habuisse, neque habere, neque il-
 „lis ullo modo suffragari potuisse, neque
 „posse, excepto dumtaxat illo quinquen-
 „nio, quo litteræ nostræ huiusmodi, ut præ-
 „fertur, duraverunt. Siquidem die 14. men-
 „sis Junii 1629. proximè præteriti, jam ex-
 „piraverunt. Sed nostræ intentionis fuisse, &
 „esse, quod iidem fratres, & Moniales, quan-
 „tùm ad Sacramentum Pœnitentiæ, seu Cõ-
 „fessionis administrationem, Ordinariæ dis-
 „positioni suorum Prælatorum, & Sedi
 „Apostolicæ, quoad sibi reservata, subiecti
 „sint, earundem tenore præsentium perpe-
 „tuò declaramus. Decernentes præsentibus
 „nostras litteras de subreptionis, vel obrep-
 „tionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis
 „nostræ, aut alio quocumque defectu, à
 „quoquam impugnari non posse. Sicque, &
 „non aliter, in omnibus, & singulis præmis-
 „sis per quoscumque Iudices Ordinarios, &
 „Delegatos, etiam Causarum Palatii Apo-
 „stolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ec-
 „clesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos,
 „Vicelegatos, ac Sedis Apostolicæ Nuntios,
 „ac Cruciatæ Commissarios, & quovis alios
 „quavis auctoritate fungentes, sublatà eis,
 „& eorum cuilibet quavis aliter iudicandi,
 „& interpretandi facultate, & auctoritate,
 „interpretari, & iudicari deberi, ac irritum,
 „& inane, si secus super his à quoquam
 „quavis auctoritate scienter, vel ignoranter
 „contigerit attentari. Non obstantibus præ-
 „missis, ac omnibus, & singulis illis, quæ in
 „prædictis Clementis prædecessoris litteris
 „concessa sunt non obitare, cæterisque con-
 „trariis quibuscumque. Quibus omnibus, &
 „singulis illorum omnium, & singulorum
 „tenores præsentibus pro sufficienter ex-
 „pressis habentes, illis aliàs in suo robore
 „permanentibus, hac vice dumtaxat speciali-
 „ter & expresse derogamus, cæterisque con-
 „trariis quibuscumque. Ut autem præsen-
 „tium tenor omnibus innotescat, volumus
 „cas in valvis Basilicæ Principis Apostolo-
 „rum, & in acie Campi Floræ de Urbe, ut
 „moris est, publicari, ipsasque sic publicatas
 „omnes, & singulos ubique existentes ita
 „afficere, ac si omnibus personaliter intima-
 „tæ essent. Quodque præsentium transump-
 „tis, etiam impressis, manu alicujus Notarii
 „publici subscriptis, & sigillo personæ in
 „dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis,
 „eadem prorsus ubique fides adhibeatur,
 „quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent
 „exhibita, vel ostensa. Dat. Romæ apud S.
 „Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris
 „Tom. III.

die 19. Junij 1630. Pontificatus nostri an-
 „no septimo.

Reduco ad clausulas eandem, sicut & alias, N. 3.
 „quas allaturus sum, Bullas, ut breviori sy-
 „nopli expeditius comprehendatur.

Ait ergo Urbanus suæ constitutionis fi- N. 4.
 „nem esse disciplinam Regularem restaurare, Urban.
 „occasione laxissimæ interpretationis collap- VIII.
 „sam.

Ait secundo, quòd Clemens VIII. præ- N. 5.
 „decessor suus, perpetuò valiturà constitu- Clem.
 „tione, die 23. Novembris anni 1599. exped- VIII.
 „dità, declaraverit, quòd Cruciatæ, quan- Urban.
 „tùm spectat ad eligendum vi Cruciatæ Con- VIII.
 „fessorem, à suorum Prælatorum dispositio-
 „ne independentem, à quo à reservatis absol-
 „vi possit, dummodo à Diocessano approba-
 „tus sit, neutiquam Regularibus favens.

Ait tertio, le non sine gravi molestià au- N. 6.
 „disse, adhuc dari Religiosos, qui pretextu
 „Cruciatæ ac disforum Inultorum, Confessarium
 „huiusmodi, qui eos absolvat, eligere posse præten-
 „dant, & forsan eligant etiam ad præsens. Idco
 „inherendo declarationi Clementis VIII. Clem.
 „eamque innovans, & quatenus opus sit am- VIII.
 „plians, motu proprio, & ex certâ scientiâ, & VIII.
 „de Apostolica plenitudine potestatis asserit, con-
 „cessionem Cruciatæ, quantum ad articulum
 „eligendi Confessarium, & absolvendi à re-
 „servatis, etiam in Bullâ Cœnæ contentis, in
 „Religiosis cujuscumque Ordinis, locum mi-
 „nimè habuisse, nec habere, neque illis ullo modo
 „suffragari potuisse, neque posse, excepto tan-
 „tùm illo quinquennio, quo litteræ nostræ hu-
 „iusmodi duraverunt, quæ tamen die 14. Ju-
 „nij anni 1629. jam expiraverant.

Ait quarto se, etiam à Cruciatæ Commis- N. 7.
 „sarijs, imò quibusque alijs etfi Cardinalibus,
 „& Legatis à latere, adimere omnem aliter
 „interpretandi facultatem: quin ita iudican-
 „dum esse, & irritum, & inane, si secus su-
 „per his à quoquam, quavis auctoritate, sci-
 „enter, vel ignoranter contigerit attentari.
 „Legatur P. Bardi, qui Urbani VIII. Bullam Urban.
 „ad litteram trahit, & pag. 52. n. 22. vel ex hac VIII.
 „solâ Urbani VIII. Bullâ concludens eruit ar- P. Bard.
 „gumentum in eos, qui dicunt, Cruciatam
 „minimè suffragatam Regularibus vivente
 „Urbano VIII. attamen eo vitâ functo suf-
 „fragari, quatenus subsequens Cruciatæ re-
 „vocat omnes anteriores Pontificum declara-
 „tiones. Sed de hoc infra.

Verùm, ne quis idiota eidem Urbano N. 8.
 „contradictionem imponat, quatenus asserit,
 „quòd in ordine ad electionem Confesso-
 „ris, & absolutionem à reservatis, numquam
 „Cruciatæ suffragari potuerit, excepto quin-
 „quennio, quo litteræ suæ duraverunt, quo
 „posito,

Pp ij

posito, ita argui potest: Vel Cruciatæ suffragatur Regularibus, vel non? Si non suffragatur, quomodo PP. Dominicani concessit durare, quinquennio facultatem eligendi Confessorem, qui prætexit Cruciatæ absolvere? Si suffragatur, quomodo Urbanus dicit numquam suffragari potuisse? At levia hæc sunt: tum quia Urbanus definit quidem Cruciatam numquam suffragari potuisse, nec posse; at non definit non posse, si speciali suo novo indulto hoc addere velit privilegium, quo Cruciatæ ex se non gaudet. Tum quia ex eo quod Papa Urbanus dedit eo quinquennio talem facultatem, non fit, quod eam dederit vi Cruciatæ.

§. II.

Bulla Clementis X.

SUMMARIUM.

Clementis X. Bulla, n. 9.

Dōctores, qui eam trahunt, n. 10.

Clementis scopus, n. 11.

Declarat, quod nemo audire possit Moniales sine speciali approbatione, n. 12.

Et quod pro una vice approbatus nequeat secundo vice eas audire, ibid.

Quod Regulares simpliciter approbati sint illimitate approbandi, n. 13.

Et quod possint tempore Paschatis audire Confessiones, etiam infirmorum, monendo se infirmum audisse, n. 14.

Quod nequeant iterum examinari, nisi nova accedat causa, n. 15.

Quod Episcopi nequeant à toto Conventu adimere facultatem confitendi, n. 16.

Quod non revixerint privilegia à Tridentino sublata, n. 17.

Quod potens absolvere à casibus Papa reservatis, non ideo possit à reservatis ab Episcopo, n. 18.

Quod quidquid contra hanc Bullam attentetur erit irritum, n. 19.

CLEMENS EPISCOPUS, &c.

N. 9. **S**uperna Magni Patris Familias præordinatione creditum Nobis universalis Ecclesiæ mysticum Agrum circumspecta providentia custodire, atque excolere (quantum ex alto conceditur) satagentes, animum in eas curas libenter intendimus, quibus valeant diffidia inter villicos, & operarios componi, iurgia tolli, scandalis, atque offensionibus aditus præcludi; ut quibus una fides, una Mater Ecclesia, &

unus Dominus, qui charitas est, & pacis cogitationes, fiat etiam cor unum, atque anima una; sic etenim evulsis oportune zizaniis, dum plantamus, & rigamus, incrementum dabit Deus; quo benedicente, messis multa, fructu centesimo, caelestis horreum congregabitur.

Sanè cum Sacri Concilij Tridentini Decretis providè statutum fuerit, ut Regulares cujuscumque Ordinis, nisi à superioribus de vita, moribus, & scientia examinati, & approbati fuerint, ac de eorum licentia etiam in Ecclesijs suorum Ordinum prædicare non possint, cum qua licentia personaliter se coram Episcopo præsentare, & ab eis benedictionem petere te- neantur, antequam prædicare incipiant; in Ecclesijs vero, quæ suorum Ordinum non sunt, ultra licentiam suorum Superiorum, etiam Episcopi licentiam gratis ab eo dandam habere teneantur, sine qua in ipsis Ecclesijs non suorum Ordinum nullo modo prædicare possint. Atque ut nullus Sacerdos, si vè Regularis etiam suorum Ordinum, contradicente Episcopo, prædicare, præsumat. Itidemque cum nullus Sacerdos Regularis possit confessiones Sacularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneus reputari, nisi aut Parochiale Beneficium obtineat, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus judicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat, privilegij, & consuetudine quacumque non obstantibus, innotuit Nobis dubitationes nonnullas circa benedictionem, licentiam, contradictionem, examen, & approbationem, ejusmodi in aliquibus Diocesisbus extitas fuisse, ex quibus controversiæ, & diffensiones præmultæ indiem subsequi possent occasione privilegiorum, quæ per Sedem Apostolicam Religiosis Ordinibus concessa fuerunt.

Nos attendentes, quod aliàs diversis temporibus prædictæ dubitationes, & controversiæ nonnullis Prædecessorum nostrorum Summorum Pontificum Constitutionibus, earumque declarationibus definitæ fuerint; ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis, magisque diffensionum tollantur semina, & in posterum firmior, in Agro Dominico pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur, Apostolatus officio novis Apostolicis litteris munientes, duximus, & roborandas; itaque de consilio nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & dilectorum filiorum Romanæ Curie Prælatorum

torum pietate, doctrina, & prudentia præstantium, & matura deliberatione nostra, atque ex certa scientia hac generali, & perpetuò valitura Constitutione decernimus, & declaramus.

Regulares, qui in Ecclesijs sui Ordinis prædicare voluerint, teneri ab Episcopo Diocelano benedictionem petere; prædicare, tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Quod, si Episcopus benedictionem nedum non concesserit, sed etiam contradixerit, nec in prædictis quidem Ecclesijs licere Regularibus prædicare. Eosque contravenientes ab illo tamquam Sedis Apostolicæ Delegato, censuris, alijsque poenis Ecclesiasticis in vim Constitutionis fel. recordi. Gregorij XV. Prædecessoris nostri incipientis, Inscrutabili Dei providentia, coerceri, & puniri posse. Episcopum tamen absque iusta, & rationabili causa, contradicere non debere. Et huiusmodi benedictionem teneri etiam Regulares petere, si in quibuscumque Oratorijs sui Ordinis sermonem coram Populo, vel in Ecclesijs, aut ad crates Monasteriorum Sanctimonialium eorum iurisdictioni subiectarum, licet clausis januis, & nullus Sæcularis ibi interfuit, habere voluerint. Posse autem Episcopum licentiam concessurum Regularibus in Ecclesijs, quæ suorum Ordinum non sunt, prædicare volentibus, illos quamvis ab Universitatibus, aut à Magistratibus laicis nominatos, etiam si Episcopi antecessores per tempus immemorabile hanc licentiam absque examine concedere consueverint quoad doctrinam examinare; si ita ipsius arbitrio, quod moderatum, & discretum esse debet, visum fuerit. Et licentiam prædicandi semel ipsam concessam, ob rationabiles causas licet occultas, prædicationem tamen concernentes, suspendere. Non posse tamen Episcopum generatim prohibere Regularibus quin in Ecclesijs suorum Ordinum prædicent.

Ad hæc Religiosos ab Episcopo ad confessiones Sæcularium in sua Diocesi audiendas approbatos non posse in aliâ Diocesi eas absque Episcopi Diocesani approbatione audire, quamvis Pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati; & generaliter approbatos ab Episcopo ad personarum Sæcularium confessiones audiendas, nequaquam censeri approbatos ad audiendas confessiones Monialium sibi subiectarum; sed

gere quoad hoc speciali Episcopi approbatione; atque approbatos pro audiendis confessionibus Monialium unius Monaste-

rij, minimè posse audire confessiones Monialium alterius Monasterij. Iudemque Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione in vim approbationis huiusmodi illarum confessiones audire, sed toties ab Episcopo esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit. Ceterum in Monasterijs, ac etiam Collegijs, ubi iuxta Regularia instituta vivitur, posse tam Prælatos Regulares, quam Confessores Regularium eorumdem Monasteriorum, seu Collegiorum, audire confessiones illorum Sæcularium, qui inibi sunt verè de Familia, & continui Commensales, non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem Religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab Episcopis generaliter quoque, & indistinctè absque aliqua limitatione temporis, certorumque locorum, aut generis personarum in Diocesi propria admittendos. Quoad ceteros verò, qui non adeo idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinqui, ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinarijs magis expedire videbitur, probare, & admittere. Semel autem simpliciter approbatos posse in Diocesi Episcopi approbantis quovis anni tempore, etiam Paschali, & quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire absque ulla Parochorum, vel ipsius Episcopi licentia; de qua tamen confessione teneri dictos Religiosos eorumdem infirmorum Parochum illico certiore reddere. Et hoc posse illis ab Episcopo sub pena suspensionis à facultate audiendi confessiones præcipi: sufficere tamen, ut certioratio huiusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam.

Et eos, qui dictis Religiosis simpliciter, approbatis Paschali tempore confessi fuerint, Constitutioni, quæ incipit, Omnes, utriusque sexus, quoad confessionem dumtaxat satisfecisse censendos. Regulares verò, ad ejusmodi confessiones audiendas prævio examine simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo, seu eius autem ab ejus Vicario, aut ab Antecessoribus Episcopis approbatos, non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem confessionibus audiendis suspendi, seu licentias, illis concessas, revocari, nisi nova superveniente causa, quæ ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse, ut in actis constet.

Pp iij

nec,

neque eam teneri Episcopum ipsis Regularibus significare, sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit. Porro si Regulares cum scandalo, aut aliis inhonestis vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabiliter Episcopi iudicio videantur à confessionibus suspendendi, in quò ipsius Episcopi conscientiam oneratam esse volumus, cum præcipua Ministri Sacramenti Pœnitentiæ qualitas sit vitæ integritas, ac morum honestas, utique eam causam ad confessionis ministerium pertinere, ac proinde nihil obstarè, quominus ob eam possit Episcopus Regulares à semetipso approbatos suspendere, aut repellere à confessionibus audiendis. Attamen confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessoribus adimi ab Episcopo, inconfulta Sede Apostolica, nullatenus posse. Ex facultatibus per Mare Magnum, aliavè privilegia Regularibus, cuiuscunque Ordinis, instituti, aut Societatis, etiam Jesu, concessis, factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica post Sacrum Concilium Tridentinum obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam Decretis sublata, atque extincta, si quæ habebant absolvendi à casibus Episcopo reservatis.

Et habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis, non ideo à casibus Episcopo reservatis posse absolvere. Posse autem Regularem Confessorem in ea Diœcesi, in qua est approbatus, confluentes ex alia Diœcesi à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa ubi idem Confessor est approbatus, absolvere, nisi eisdem Pœnitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam Diœcesim pro absolutione obtinenda migrasse. Vigore supradictorum privilegiorum nequaquam licere Regularibus, etiam satisfacta parte, absolvere Pœnitentes à censuris quoad externum, & iudiciale forum, & absolutos ab eis in foro pœnitentiali, utique non censeri absolutos in exteriori iudicio, & contentioso. Quinimmo censuris Ecclesiasticis irretitos, & denunciatos ab Episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiam si à Regularibus fuerint absoluti. Quoties exhibitis aliquibus Regularium Apostolicis privilegijs coram Episcopo, ab eo iudicetur ipsa non suffragari casui, de

quo agitur, si dictorum privilegiorum verba obicula sint, & ambigua, non esse ad Metropolitanum provocandum, sed cum ejus sit interpretari, cõpõs est cõferre, dictorum privilegiorum interpretationem Sedi Apostolicæ iudicio, prout alias Constitutione Prædecessoris nostri fel. record. Clementis IV. statutum fuit esse, & sequens dam. do non nulli vivamus, & c. Decerentes sic, & non alias, per quoscunque iudices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate, & dignitate fungentes, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, Nuntios, & quovis alios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definitur debere. Irritum quoque, & inane quicquid fecerit super his à quibuscunque auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibuscunque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcunque personarum, atque quorumvis Ordinum tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Militiarum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, Congregationum, Societatum etiam Jesu, & eusculvis alterius instituti, etiam necessariorum, & in individuo exprimendi, Monasteriorum, Conventuum, Capitulorum, Ecclesiarum, & aliorum quorumcunque tam Sæcularium, quam Regularium locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, vel consuetudinibus, etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis, & privilegijs, etiam in corpore juris clausis, aut ex causa, & titulo oneroso, vel in limine fundationis concessis, etiam Mari Magno, seu Bulla aurea, aut alias nuncupatis, Consecrationum deputationibus, eorumque, atque aliarum inhibitionibus, quibus Episcopi deferre, minimè teneantur, quibuscunque aliis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis, & derogatorijs, aliisque efficacioribus, & in solitis clausulis, necnon irritantibus, & alijs decretis, etiam Motu proprio & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, aut alias quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, & iteratis vicibus approbatis, & innovatis, quibus omnibus, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, & de illis, eorumque totis tenoribus, & formis,

formis, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserti forent, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis, quoad ea, quæ eisdem præsentibus adversantur, alias in suo robore permanentibus, harum serie specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Cæterum quia difficile foret præsentibus litteras ad singula quæque loca deferri, ut ea tamen omnibus innotescant, mandamus, illas ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, atque Cancellariæ Apostolicæ, & in acie Campi Floræ affigi, & publicari.

Volentes, quod earumdem præsentium litterarum transcriptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo Prælati, seu personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, in iudicio, & extra illud, ubi opus fuerit, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ ipsis originalibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum decreti, declarationis, derogationis, mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo septuagesimo, undecimo Kal. Julij. Pontificatus nostri Anno primo.

G. Dat.

I. G. S. I. S. I. S.

Visa de Curia P. Ciampinus. D. Ciampinus.

N. Inter Clementis X. Bullas septima est, eam trahit Joannes Clericus editus Venetijs anno 1706. in *Erotematis Ecclesiasticis* pag. 434. & paucis demptis, Felix Potestatis editus eodem anno Venetijs in *Examine Confessorum* tom. 1. n. 3290. & Monacelli in *Appendice ad suum Formularium Legale Practicum*, editum Romæ anno 1703. pag. 317.

N. Ait ergo se ex certa scientiâ, & perpetuò valiturâ constitutione decernere, & declarare, (non dicit approbare) se eo fine ad hanc Bullam edendam inductum, ut dubia

& diffinitiones Episcopos (idem est de Ordinarijs) inter & Regulares ortas circa jurisdictionem, examen, & approbationem, occasionem privilegiorum Regularibus concessorum, competere, & quidem hanc suâ perpetuò valiturâ constitutione.

Declarat Regulares generaliter ab Episcopo approbatos ad confessiones Sacularium audiendas, nullatenus approbatos esse, ut Monialium sibi subiectarum confessiones audiant; quin approbatos pro uno Monasterio, nequire audire confessiones alterius Monasterij; immò pro unâ vice approbatos, non posse, ea deputatione expleta, vi præteritæ approbationis iterum eas audire; sed toties iterum approbandos, quoties ad eas audiendas deputentur.

Declarat Religiosos, qui ad confessiones audiendas fuerint ab Episcopis reperti generaliter idonei, esse generaliter, & absque ullâ limitatione locorum, temporum, aut personarum, admittendos in eadem Diocesi: si verò non ita generaliter idonei sint, relinquendam iudicio Ordinariorum absolvendi limitationem.

Declarat Regulares semel simpliciter ab Episcopo approbatos, posse etiam tempore Paschali in eadem Diocesi Episcopi approbantis, absque ullâ (seu aliâ) Episcopi, aut Parochi licentiâ confessiones etiam infirmorum audire; ita tamen ut Parochus moneatur de confessione infirmi auditâ. Quod si Regularis secus egerit, poterit ab Episcopo cogi sub pœnâ suspensionis à confessionibus audiendis.

Declarat Regulares simpliciter absque ullâ limitatione, prævio examine ab Episcopo (non à solo Vicario) approbatos, non posse ab eo Episcopo iterum examinari, aut ab audiendis confessionibus suspendi, nisi nova accedat causa confessiones concernens. Quæ tamen nova causa non est Regulari manifestanda ab Episcopo: satis, si Sedi Apostolicæ, quoties postulaverit, reveletur. Quod si nova accedat causa integritatem, & honestatem concernens, poterit Episcopus eum Regularem à se alias approbatum à confessionibus audiendis arce.

Declarat nequire Episcopos, inconsultâ Sede Apostolicâ, adimere facultatem audiendi confessiones ab omnibus simul unius conventus Regularibus.

Declarat privilegia ante Tridentinum Regularibus concessa, & à Tridentino sublata, non revivisse: & derogat omnia prorsus privilegia, quæ sunt contra hanc suam constitutionem, etsi titulo oneroso concessa, & specialiter nominanda.

Decla:

N.
18.

Declarat, quòd habens licentiam absol-
vendi à casibus Sedi Apostolicæ reservatis,
absolvere nequeat à casibus ab Episcopo re-
servatis.

N.
19.

Demum declarat irritum quicquid super
his à quopiam quavis autoritate sulto scienter
vel ignoranter contigerit attentari. Ex quâ
clausulâ manifestè inferitur omnes Confes-
sarium secus operantium absolutiones fu-
turas non tantum illicitas, sed invalidas.

§. III.

Bulla Innocentij Duodecimi.

SUMMARIUM.

Disti Pontificis Bulla, n. 20.

Est valde proluxa, n. 21.

Declarat reprobam à Paulo V. & alijs, opi-
nionem, quòd vi Cruciatæ possit quis ab omni
ubicumque approbato absolvi, n. 22.Se motu proprio, & de Apostolica Sedis plenitu-
dine decernere, quòd Cruciatæ nil novi juris
induxerit, & comprehendit tam Saculares,
quam Regulares, n. 23.Declarat Confessiones faciendas futuras invali-
das: & Confessores jure ipso suspensos, n. 24.Omnem opinionem oppositam reprobam, ut perni-
ciosam, n. 25.

Abolat omnem consuetudinem, ibid.

Vetat sub excommunicatione sibi soli reservatâ,
ne quis tueatur contrariam, n. 26.Tollit omnem à quocumque etiam expresse no-
minando facultatem aliter interpretandi, n.
27.

INNOCENTIUS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam,

N.
20.

Um, sicut non sine gravi animi no-
stri dolore ex nonnullorum Venera-
bilibus Fratrum Episcoporum Regni
Portugalliae, & aliorum timorata conici-
entia virorum delatis ad Nos querelis ac-
cepimus, in Regno præfato revixerit, ac
in dies magis invalescat opinio per quas-
dam felic. rec. Pauli V. Urbani VIII. &
Clementis X. Romanorum Pontificum
Predecessorum nostrorum Constitutiones,
nec non plura Congregationum tunc exi-
stentium S. R. E. Cardinalium Concilij
Tridentini Interpretum, ac respectivè ne-
gotijs, & consultationibus Episcoporum,
& Regularium præpositorum Decreta du-
dum damnata, & reprobata, quâ innixi
plerique illarum partium privilegia, & in-
dulta per litteras Apostolicas pro Cruciatâ
Sanctâ emanatas, seu, ut vocant, Bullam

Cruciatæ, concessâ, ita intelligenda esse
existimant, ut facultas in litteris, seu Bul-
la hujusmodi Christi fidelibus attributa,
confitendi peccata sua cuilibet Confessario,
per quemcumque Ordinarium ad confes-
siones audiendas approbato, locum habeat,
& habere censeatur, etiam si non fuerit
Ordinarius loci, in quo confessiones præ-
fatas excipi contigerit; hinc est, quod
Nos ex debito Pastoralis officij, quod hu-
militer nostræ meritis licet, & viribus locu-
gè impari commisit divina dignatio, an-
imarum periculis in re tanti momenti, que-
lis est sacramentalis confessio, quantum
Nobis ex alto conceditur, paternâ charita-
te occurrere cupientes, necnon Constituti-
onibus, & Decretis supradictis inhaerenti-
bus, de Venerabilium fratrum nostrorum,
eiusdem S. R. E. Cardinalium, primum,
quidem supradictis negotijs, & consulta-
tionibus Episcoporum, & Regularium
præpositorum, tubinde verò etiam aliorum,
in totâ Republicâ Christianâ contra hære-
ticam pravitatem generalium Inquisito-
rum à Sede Apostolicâ specialiter deputa-
torum, qui opinionem præfata ex m-
gro examinarunt, remque totam mature
discusserunt, consilio, ac etiam motu pro-
prio, & ex certâ scientiâ, & maturâ deli-
beratione nostris, deque Apostolicæ pote-
statis plenitudine, tenore præsentium, de-
cernimus, & declaramus Bullam Cruci-
atæ Sanctæ nihil novi juris induxisse, nul-
lumque privilegium continere quoad ap-
probationem Confessariorum contra for-
mam ejusdem Concilij Tridentini, & præ-
dictarum Constitutionum Apostolicarum,
adeo ut Confessarii tam seculares, quam
Regulares, quicumque illi sint, in vim di-
ctæ Bullæ Cruciatæ à penitentibus ad au-
diendas eorum sacramentales confessiones
electi, nullatenus confessiones hujusmodi
audire valeant sine approbatione Ordina-
rij, & Episcopi Diocetani loci, in quo ip-
si penitentes degunt, & Confessarios eli-
gant, vel ad excipiendas confessiones re-
quirunt, nec ad hoc suffragari approbati-
onem semel, vel pluries ab alijs Ordinarijs
aliorum locorum, & Diocesium obtentam,
etiam si penitentes illorum Ordinariorum,
qui Confessarios electos approbant, sub-
diti forent; confessiones autem aliter, &
contra earundem præsentium, aliarumque
Apostolicarum Constitutionum formam
deinceps faciendas, & excipiendas respecti-
vè, præterquam in casu necessitatis in mor-
tis articulo, nullas fore, irritas, & invali-
das, & Confessarios ipso jure suspensos

esse, & etiam rigide puniendos ab ipsis Ordinarijs locorum. Porro quaecumque contrariam opinionem tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, praetento quovis contrario usu, contrariaque consuetudine etiam antiquissima minime obstantibus, motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine patribus harum serie damnamus, & reprobamus, contrariumque usum, ac contrariam consuetudinem huiusmodi penitus, & omnino abrogamus, & abolemus. Ac proinde omnibus, & singulis Christi fidelibus neiuscunque status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, etiam specificam, & individua mentionem, & expressionem dignis, ne supradictam opinionem docere, tueri, aut ad praxim deducere quovis modo audeant, seu praesument sub poena excommunicationis per contrafacientes ipso facto abique alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam, praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo huiusmodi constitutus absolutionis beneficium obtinere valeat, interdicimus, & prohibemus. Decernentes etiam easdem praesentes litteras, & in eis contenta quaecumque etiam ex eo quod in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praecedentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, praeminentiae, & dignitatis existant, seu alias specificam, & individua mentionem, & expressionem digni, illis non consenserint, seu ad ea vocati, citati, & auditi, causaeque propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificate, & iustificate non fuerint, aut ex alia quolibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, & totalis laesionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vicio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuaeque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullo modo possit;

sed ipsas praesentes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, tuolque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter, in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac dictae S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Sedis praefatae Nuntios, ac memoratæ Cruciatæ Sanctæ Commisarios, aliosve quoslibet quaecumque praeminentia, & potestate fungentes, & futuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiti, debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Apostolicis, & in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus constitutionibus, & ordinationibus, nec non quorumvis Ordinum, Congregationum, Societatum, & Institutorum, aliisque quibuscumque iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate, alia roboratis statutis, & consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & litteris Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, illorumque, superioribus, & personis, ac alijs quibuscumque, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque derogationum derogatorijs, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & alijs Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, seu ad quaecumque personarum, etiam quavis Ecclesiastica, vel mundana, dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplationem, seu alias quomodolibet in genere, vel in specie etiam consistorialiter concessis, ac pluries, & quantumcumque vicibus confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque toris tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda, foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & intererentur, praesentibus pro plenè, & suffici-

„sufficienter expressis, & incertis habentes,
„illis alias in suo robore permanens, ad
„præmissorum effectum hac vice dumtaxat
„specialiter, & expressè derogamus, ac de-
„rogatum esse volumus, ceterisque contra-
„rijs quibuscumque. Ceterum, ut eadem
„præsentis litteræ omnibus facilius innotef-
„cant, nec quisquam illarum ignorantiam
„valeat allegare, volumus, & Apostolicâ
„authoritate decernimus, ut illæ ad valvas
„Basilicæ Principis Apostolorum, ac Can-
„cellariæ Apostolicæ, necnon Curiae gene-
„ralis in Monte Citorio, & in acie Campi
„Floris de Urbe per aliquem ex Curforibus
„nostris, ut moris est, publicentur, illarum-
„que exempla ibidem affixa relinquantur,
„ita ut sic publicatæ omnes, & singulos,
„quos concernunt, perindè afficiant, ac si
„unicuique illorum personaliter notificatæ,
„& intimatæ fuissent: utque ipsarum præ-
„sentium litterarum Transumptis, seu ex-
„emplis etiam impressis, manu alicujus No-
„tarii publici subscriptis, & sigillo personæ
„in Ecclesiasticâ Dignitate constitutæ mu-
„nitis eadem prout fides tam in iudicio,
„quam extra illud ubique locorum habeat-
„ur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si fo-
„rent exhibitæ, vel ostentæ. Datum Romæ
„apud Sanctam Mariam Maiorem sub An-
„nulo Piscatoris die xix. Aprilis M. DCC.
„Pontificatus nostri anno nono.

I. F. Cardinalis Albanus.

N. Valde prolixa est, eandem tamen suismet
21. verbis nil immutato transcribere duxi, ne in
Felix. desiderio esset quod omittitur; cum quoad
præcipuum punctum refert Felix tom. 1. n.
3858.

N. Declarat primò damnatam, ac reproba-
22. tam fuisse à Paulo V. ab Urb. VIII. à Clem.
Paul. V. X. ex pluribus S. Conc. Tridentini Con-
Urban. gregationibus, sententiam tuentem, quòd
VIII. vi Cruciatæ liceat cuique cum omni ap-
Clem. X. probato à quocumque Ordinario confiteri,
etsi ab Ordinario loci, in quo fit confessio,
approbatus non sit.

N. Secundo, se præmisso, iterato, & serio
23. ejus opinionis examine nixum dictorum
Pontificum Decretis, consilio, ac etiam pro-
prio motu, & ex certâ scientiâ, de Apostoli-
cæ Sedis plenitudine, decernere, quòd Cru-
ciata nil novi juris induxerit, & quòd Con-
fessores tam Sæculares, quàm Regulares, vi
Cruciatæ ad audiendas confessiones electi,
nullatenus vi Cruciatæ possint eos Pœnitentes
audire, nisi dicti Confessores ab Episco-
po aut Ordinario loci, in quo confessiones
audiunt, sint approbati.

N. Tertiò declarat nullas, irritas, & invalidas
24.

das fere confessiones contra hanc suam con-
stitutionem, & alias Pontificum constitu-
tiones deinceps faciendas, excepto mortis
articulo: & Confessores ipso jure suspensos,
& rigide puniendos. Vide mi Lector quid
laxæ interpretationes Interpretibus probe-
runt.

Quartò quamlibet opinionem contra N.
riam, motu proprio, & ex plenitudine potestatis,
tis, damnat, & reprobatur, ut falsam, teme-
rariam, scandalosam, perniciosam, non ob-
stante quacumque in oppositum consuetu-
dine, quam omnino abolet, & derogat.

Quintò verat omnibus Christi Fideiibus, N.
etiam de necessitate nominandis, sub excom-
26. municatione ipso facto, absque aliâ declara-
tione, incurrendâ, soli Papæ, excepto mor-
tis articulo, reservatâ, nequis dictam opi-
nionem taceatur, doceat, & quovis modo
prædicet.

Demum ait, se decernere, suas præsentis N.
litteras semper firmas, validas, & efficaces
existere, & fore, & inviolatè servandas: sub-
latâ omnibus, etsi Cruciatæ Commilitariis,
& S.R.E. Cardinalibus, etiam de latere Le-
gatis, & Nuntijs, aliter interpretandi fa-
cultate; adeo ut iudicari & definiti debeat
irritum, & inane, quidquid sciens, aut ig-
noranter in oppositum attentetur. Non ob-
stantibus quibuscumque privilegijs, etsi ju-
ramento, Apostolicâ confirmatione, aut
aliter roboratis.

§. IV.

*Dislarum Clementis, & Innocentij Bullarum
identitas, & differentia.*

SUMMARIUM.

*Conveniunt, quòd utraque est perpetua valida,
& est definitiva, & derogat omni opposita con-
suetudini, n. 28.*

*Utraque declarat Confessiones esse invalidas,
ibid.*

*Differunt, quòd Clemens X. est quasi totus con-
tra privilegia Regularium. At Innocentius di-
rigitur tam ad Sæculares, quàm Regulares vi
Cruciatæ absolventes, n. 29. 30.*

*Et quòd Innocentius plures addat, contra opinio-
nes, censuras, & contra opinantes, penales,
n. 31.*

Conveniunt 1. quòd utraque est à Papâ N.
ut Capite Ecclesiæ; utraque perpetua 28.
valitura; utraque definitiva & declarativa:
quin titulus Bullæ Innocentij XII. est, Sæ-
etissimæ D. N. Innocentij Declaratio. Secundo,
quòd utraque non tantum est legislativa,
quætenus

quatenus oppositas opiniones, sed ita est definitiva, ut frequenter dicat, se decernere, se definire, se declarare *irritum inane*, & *invalidum*, quidquid secus super his scienter, aut ignoranter attentetur: & confessiones sub opinione damnata faciendas, futuras invalidas. Tertiò, quòd utraque derogat quibuscumque consuetudinibus, & privilegijs alijs à Sede Apostolica concessis etiam expressione dignis, quæ his Bullis adversantur.

N. 29. Clem. X. in XII. Differunt 1. quòd Clementis X. Bulla dirigitur quasi tota ad Regulares, & in privilegia ab illis asserta, absolventi vi eorù omnes, omnia, & ubique, etiam in Dicecesi, in quâ absolventur, approbati non sint. At Bulla Innocentij XII. dirigitur ad omnes Confessarios, sive seculares, sive Regulares: & in privilegium ab illis assertum, absolventi omnes, etiam in Dicecesi, in quâ absolventur, approbati non sint; cum enim ab antecedentibus Pontificibus damnata fuisset opinio asserens, licere non approbato à Diocesano ubique absolvere; & licere approbato à quocumque Diocesano ubique absolvere, Doctores aliqui subinde negarunt, hoc vetari Regularibus, sed tantum secularibus Confessarijs, qui non gaudent Regularium privilegijs: hinc Clemens X. edidit Bullam, quâ negat Regulares tali frui privilegio. Rursus cum alij Doctores post dictam Clem. X. Bullam disseminare ausi fuerint, vetari quidem Regularibus ne privilegiorum suorù pretextu absolvant in Dicecesi ubi non sunt approbati; nulli tamen Confessori, sive seculari sive Regulari, vetari, ne ut *Cruciata* absolvat, ubi non est approbatus, dummodo à quocumque alio Diocesano fuerit approbatus: hinc Innocentius XII. compulsus fuit edere Bullam negantem, hoc vi *Cruciatae* licere.

N. 30. Differunt 2. quòd Clemens X. descendit ad plures particulares casus Regularium. At Innocentius XII. omnes alloquitur Confessores vi *Cruciatae* absolventes.

N. 2. Differunt 3. quòd Innocentius XII. plures adjicit censuras Theologicas contra opinionem tuentem, Confessores alibi ab aliquo Diocesano approbatos posse vi *Cruciatae* absolvere, ubi non est approbatus: similiter contra ita opinantes plures addit censuras poenales.

§. V.

Clausula utriusque Cruciate, Hispana, & Lusitana.

S U M M A R I U M.

Clausula Cruciate Hispana, n. 32.

Clausula Lusitana, n. 33.

Longè ampliora concedit Cruciate Hispana, ib.

Cum ex professo acturus, & pugnaturus sum pro Innocentij XII. Decreto, 32. necesse duxi præmittere clausulam utriusque Bullæ *Cruciate Hispanis*, & *Lusitanis* concessam, cui plures Theologi nixi sunt, inferendo quemlibet Sacerdotem à quocumque Ordinario approbatum posse vi *Cruciate* in Confessorem eligi, etiam in loco, in quo non est approbatus. En clausula *Cruciate Hispanicæ*: Item quò omnes, & singuli prædicti purius ad Deum preces fundere, & efficacius Divinum auxilium implorare possint, conceditur, ut possint eligere Confessorem *secularem*, vel *cujuscumque etiam Mendicantium Ordinum Regularem*, ex his, qui ab Ordinario; (& quoad Regulares, qui semel tantum approbati fuerint) & ab eo quorumcumque peccatorum, & censurarum, (etiam Sedi Apostolicæ, & in Bulla Cænæ Domini reservatorum, & reservatarum) plenariam indulgentiam, & remissionem, semel in vitâ, & semel in mortis articulo: aliorum vero Sedi Apostolicæ non reservatorum, ac reservatarum, toties, quoties constiterint, absolutionem, & remissionem, mediante salutari penitentia, secundum culpæ indigentiam, obtinere, modo in casibus, in quibus necessaria erit, per ipsos, vel dato impedimento, per heredes, aut alios satisfactio fiat. Hæc Bulla Latina pro Hispanis apud P. Mendo disp. 22. de *Cruciate* Bulla.

En clausula *Cruciate Lusitanis* concessæ: Et ut purius preces Deo fundere, & eo efficacius Divinum auxilium implorare possint, quò magis a peccatorum vinculis absoluti, in his literis contenta adimpleverint: ut isdem omnibus, dicto anno durante, quemcumque Presbyterum *secularem*, vel *cujuscumque etiam Mendicantium Ordinum Regularem*, ex his, qui ab Ordinario; (& quoad Regulares, semel tantum approbati fuerint, in Confessorem eligere. Hæc *Cruciata* Latina pro Lusitanis apud P. No. gueira in *Lusitanæ Cruciate* expositione disp. 14. Porro manifestum est, quòd quamvis longè ampliora concedat *Cruciata Hispanis* concessa, quàm quæ *Lusitanis*, ut ex utriusque contextu liquet, & ostendit P. No. gueira d. 15. nam *Hispana* nullum ex se excipit in Bulla Cænæ casum; excipit autem *Lusitana* plures, nempe Hæresim, conspirationem in personam, & statum Romani Pontificis, falsificationem litterarum Apostolicarum, & supplicationem; nec non duodecimum, decimumtertium, & decimumquartum in Bulla Cænæ contentum: attamen in ordine ad nostrum punctum, nempe

cx vi

ex vi Cruciatæ quilibet Sacerdos approbatus ab Ordinario eligi possit ubique in Confessione, nullum omnino inter utramque Cruciatæ Bullam est discrimen.

SECTIO II

Advertenda.

S. I.

Aligua ex Tridentino.

SUMMARIUM.

Ait cuiuslibet Sacerdotis vi Ordinationis conferri potestatem absolvendi, n. 34.

Ait approbandum tamen ab Episcopis, nisi sit Parochus; & derogat cuique consuetudini, ibid.

Insignes Tridentini prerogative, n. 35.

Reges Catholici sunt Tridentini Protectores, imò omnes Reges, ibid.

Ad eos recurrere potest pro Tridentini defensione, ibid.

Nullus quantumcumque doctus, & laureatus, nisi sit approbatus, absolvere potest, n. 36.

Nec licite, nec valide, n. 37.

Sacerdotes vi ordinationis habent tantum potestatem remotam; vi approbationis habent proximam, ibid.

Tridentinum ait non approbatus reputandum non aptum, n. 38.

Derogat omni immemorabili consuetudini, n. 39.

Invalide unus Sacerdos non approbatus absolvit alium Sacerdotem, ibid.

Invalide Parochus suas vices dat Sacerdoti non approbato, ibid.

Cur Tridentinum dicat Sacerdotem approbandum ab Episcopis, n. 40.

Etsi Tridentinum unice dicat, Sacerdotem ab Episcopo approbandum, præciscendo an esse debeat diocesanus; autamen ex definitione Pontificum constat, Tridentinum intellexisse diocesanos, n. 41.

Ubi eadem rationis identitas in opinionibus, idem quoque damnationis motivum, n. 42.

Si hæc ratio perpensa fuisset, vix ulla opinio damnanda fuisset, n. 43.

Laxorum Interpretum argumentum, n. 44.

Scopus Tridentini est prospicere juri Episcoporum in Confessores sui gregis, ibid.

In Decretis non solus verborum sonus, sed finis notus attendendus, ibid.

Omnes opiniones circa confessionem à jure Episcopali se subtrahentes, sunt falsa, ibid.

N.
34

Precipuum, quod præ oculis habendum, est Tridentini Decretum sess. 23. de Reformatione cap. 15. quod dicit: *Quam-*

vis Presbyteri, in sua Ordinatione, & peccatis absolvendi potestatem accipiant, decernit tamen Sancta Synodus, nullum etiam Regularem posse Confessiones Sacularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur necessarium, aut alius idoneus judicetur; & approbationem, que gratis detur, obtineat; privilegio & consuetudine quacumque, etiam immemorabili, non obstantibus. Hæc Tridentinum.

Quamvis autem selectissima potest in N. Tridentini commendationem referre, satis superque erit illud attentè revolvere, prodibit illico Spiritus Divini Magisterium Ecclesiam suam instruens, quid credere, quid agere, quid fugere, quid reformare debeat. Satis quod refert Barbosa in collectione ad Tridentinum sess. 25. de Reformatione cap. 3. n. 2. Carolum V. in Germania, & Hispania curasse ut Tridentini Decreta recipere: Et idem à Philippo II. ejus Filio prelitum: & Hispaniarum Regem vocari Concilii Tridentini Protectorem, ad quem recurri legitime potest pro defensione eorum, qui in Tridentino continentur. Quin & de Reformatione cap. 20. n. 15. ait non tantum Regem Catholicum, sed supremos Reip. Catholice Principes esse Decretorum Concilii Protectores. Omitto Doctores copiose jura morem ab eo citatos. At, me iudice, quod omnem excedit laudem est, institutum Romæ Congregationem, ejus maxima cura est Tridentini Decretis invigilare.

Sed redeo ad Trid. Decretum. Ecce præmò, per tunc nullum excludi quemcumque ab Episcopo non approbatum; ergo nullus, etiam Regularis, etiam Theologie, & juris Canonici laurea celeberrimus, si ab Episcopo approbatus non sit, aut Beneficium Parochiale non habeat, absolvere potest. Lege P. Sarr. tom. 4. in 3. p. d. 28. sess. 5. & 6. P. Fagund. lib. 2. Ecclesie Præceptum lib. 7. c. 3. Card. de Lug. d. 21. de Pœnit. & alios passim. Porro per Beneficium Parochiale seu Curatum venit Beneficium curæ animarum conjunctum, seu, ut alij, venit Beneficium cum jurisdictione ordinariâ, ut ait P. Sarr. l. c. sess. 4. n. 21. P. Fagund. l. c. n. 41. P. Barti p. 2. tr. 5. cap. 2. n. 4.

Ecce 2. per tunc non posse decerni à Tridentino, nullum absolvere posse nec licite, nec valide, nisi sit ab Episcopo approbatus: ex- cipe semper qui Beneficium Curatum habent ex gr. Parochi in sua Parochia, Episcopi in sua Diocesi, & Prælati Regulares copii in sua Diocesi, & Prælati Regulares maiores quoad suos subditos. Ita P. Sarr. lib. 6. de Matr. d. 38. n. 20. Bosius de triplici